

LINDA GREEN

Ik tel tot tien

In een paar seconden kun je alles kwijtraken

ISBN 978-90-225-7992-3
ISBN 978-94-023-0846-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *While My Eyes Were Closed*
Oorspronkelijke uitgever: Quercus
Vertaling: Yolande Ligterink
Omslagontwerp: Nicandlou.com en Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Danielle Skinner / Arcangel en © Karina Simonsen /
Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet, Soest

© 2016 Linda Green
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Susan Stephenson, die mijn hand heeft vastgehouden op mijn reis naar het moederschap en die zo veel liefde, licht en vreugde aan de wereld heeft geschonken.

‘Ik zie een vogel die haar jongen eten brengt. Wat zorgt ze goed voor ze, wat beschermt ze ze goed. En ik zeg tegen haar: “Je bent een betere moeder dan ik.”’

– Hatidža Mehmedović, moeder van twee
in Srebrenica vermoorde zoons

Je lichaam beseft eerder dan je hersenen dat je je kind kwijt bent. De onzichtbare navelstreng knapt. Je wordt helemaal slap vanbinnen. Pas dan registreren je hersenen wat er gebeurt. Ze komen met een schok tot leven en proberen je lichaam te bewijzen dat het het mis heeft. Je doet wat ze zeggen, uiteraard. Je wringt je in allerlei bochten. Je trekt en trekt aan jouw eind van die streng, in de hoop dat je je kind terug zult vinden als je maar hard genoeg trekt, als je schreeuwt en schopt en gilt, als je maar bij het andere eind kunt komen.

Maar als dat niet zo is, als duidelijk wordt dat het weg is, dan komt het schuldgevoel opzetten. Jij bent de moeder. Het is jouw plicht om voor het kind te zorgen. Daar ben je niet in geslaagd, en dus ben je een slechte moeder. Dat moet toch wel als het onder jouw ogen is gebeurd? Je keek zelfs helemaal niet.

Op dat moment gaat alles vanbinnen op slot. Een voor een houden je organen op te functioneren. Je weet niet hoe je blijft ademen, hoe het bloed door je lichaam blijft pompen, want dat doe je in ieder geval niet vrijwillig.

Je zou willen dat iemand zo vriendelijk zou zijn om een eind aan je ellende te maken. Tot je beseft dat dit de prijs is die je moet betalen, dat je moet lijden zoals je kind heeft geleden. Je verdient niet

minder nadat je het zo in de steek hebt gelaten. En dus leef je je niet-bestaande leven. En elke dag als je wakker wordt, als je tenminste het geluk hebt gehad te kunnen slapen, is 'sorry' het eerste woord dat je zegt. Het kind kan natuurlijk geen antwoord geven. Maar je zegt het toch. In de hoop dat het je op de een of andere manier zal horen en je zal vergeven. Hoewel je weet dat je jezelf nooit zult vergeven.

LISA

‘Mama, jij hebt me nog niet naar de grote glijbaan zien klimmen, hè?’ zegt Ella, die in haar smoezelige *Frozen*-pyjama bij ons in bed ligt.

Ik ben niet zo’n moeder die zich enorme verwijten maakt als ze eerste dingen mist. Ik heb Chloe’s eerste stapjes ook niet gezien (hoewel mam, de schat, ze naderhand voor me heeft beschreven alsof het de landing op de maan betrof), maar ik zat er niet heel erg mee, omdat genoeg geld verdienen voor een eigen woning belangrijker voor me was dan een lijst mijlpalen afvinken in een idioot babyboek dat je van je schoonmoeder hebt gekregen. (Ik had in die tijd geen schoonmoeder, omdat Chloe’s vader na de mededeling dat ik in verwachting was niet lang genoeg was gebleven om me in staat te stellen zijn moeder zelfs maar te ontmoeten, laat staan om met haar zoon te trouwen, maar als dat wel was gelukt, had ze me vast zo’n boek gegeven.)

Maar vandaag steken Ella’s woorden toch een beetje. Sinds ze op maandag onder het toezicht van ma het klimnet heeft bedwongen, hebben pa, Alex en zelfs Otis haar die prestatie zien herhalen, dus misschien is dat het. Of misschien komt het doordat dit haar laatste vrije dag is. Maandag gaat Ella voor het eerst naar school. En hoewel ze er nu opgewonden naar uitkijkt, weet ik heel goed dat ze

woedend zal zijn als ze de kans niet meer krijgt om haar middagen in het park door te brengen, zoals ze deze week heeft gedaan, en als het besef tot haar doordringt dat ze ook op dinsdag, woensdag, donderdag en vrijdag naar school moet, en niet alleen deze eerste week, maar altijd.

‘Zal ik vandaag dan komen kijken?’ vraag ik. Ella kijkt me stralend aan, met kuiltjes in haar wangen en twee rijen ontblote tandjes, een lach die je alleen ziet bij kinderen die zich nog niet bewust zijn van zichzelf.

‘Ik dacht dat je vanmiddag cliënten had,’ zegt Alex, die net wakker wordt en in zijn ogen wrijft.

‘Die van drie uur heeft afgezegd en Suzie heeft aangeboden mijn laatste te doen als ik vroeg weg wil. Dan heeft mam ook even rust. Ze zal wel kapot zijn na het feestje.’

‘Welk feestje?’ vraagt Alex, die altijd moeite heeft gehad met de volle sociale agenda van onze kinderen.

‘Het feestje van Charlie,’ zegt Ella voordat ik antwoord kan geven. Ze springt op en neer op het bed. ‘Hij wordt vier, maar toch is hij nog steeds niet zo oud als ik.’

We moeten allebei lachen. Charlie Wilson is onze buurjongen. Hij en Ella schelen bijna een jaar, maar gaan volgende week allebei voor het eerst naar school. Ze gaat hem echt niet laten vergeten wie er ouder is.

‘Waar is het?’ vraagt Alex.

‘Bij Jumping Beans,’ zeg ik.

‘O, jammer dat je moet werken. Dat had je geweldig gevonden.’ Alex glimlacht droog tegen me, want hij weet heel goed dat ik een enorme hekel heb aan speelparadijzen en vooral aan deze met de smerigste traktaties in de hele stad.

‘Ach, nou ja,’ zeg ik. ‘Er komen er vast nog veel meer als ze eenmaal naar school gaat.’

Zo’n beetje om het weekend, voor zover ik me van Otis kan her-

inneren, die gelukkig binnenkort in de fase zal belanden dat feestjes bestaan uit bowlen met een paar vriendjes.

‘Kom je dan kijken als ik met voetbal de medaille win?’ vraagt Otis, die rustig aan de andere kant van Alex ligt (we hebben het tot een ware kunst verheven om met zijn vieren in één bed te liggen).

‘Ja, zolang je je gedraagt en op de laatste dag niet Luis Suarez gaat nadoen.’ Ik lach. Otis grijnst terug. Hij is gezegend met het temperament van zijn vader, dus we weten allemaal dat dat hoogst onwaarschijnlijk is.

‘Kom jij ook, pap?’ vraagt hij terwijl hij op Alex klimt.

‘Nee. Sorry, jongen.’ Alex haalt zijn hand door Otis’ haar, dat in de vakantie langer is geworden dan eigenlijk zou moeten. ‘Ik zet je af bij het voetbalkamp, maar daarna moet ik naar Manchester voor een vergadering. Je kunt me de medaille laten zien als ik thuiskom, oké?’

Otis knikt. ‘En aan opa,’ zegt hij. ‘Ik laat hem ook aan opa zien.’ Mijn vader heeft gewed dat Otis op zijn vijftiengste voor Leeds United zal spelen. Otis is goed, maar of hij zo goed is, weet ik nog niet zo zeker. Niet dat het iets uitmaakt. Het belangrijkste is dat hij liever buiten rondrent om tegen een voetbal te schoppen dan dat hij over een Xbox of een tablet gebogen zit. Ik weet niet hoe lang dat zo blijft, maar ik wil er zo veel mogelijk van profiteren.

‘Goed,’ zeg ik, terwijl ik me uitrek onder het dekbed. ‘Dan moeten we maar eens opstaan en voortmaken. De laatste die aan het ontbijt verschijnt, moet de tafel afruimen.’

Ella en Otis schieten met een werveling van ledematen en haren het bed uit en verdwijnen uit onze kamer. Alex rolt naar me toe. ‘Hoe lang denk je dat dat nog werkt?’

‘Geen idee. Hopelijk tot ze gaan uitslapen.’

‘Herinner me er nog eens aan wanneer dat ook alweer is?’ vraagt hij, en hij strijkt een lok haar achter mijn oor. ‘Het is allemaal een beetje wazig voor me.’

Ik glimlach en denk eraan dat Alex talloze punten heeft gescoord omdat hij zo'n fantastische stiefvader was voor Chloe, maar die punten allemaal weer is kwijtgeraakt omdat hij bij Otis en Ella door het gebrek aan slaap volkomen nutteloos was.

'Ik geloof dat Chloe een jaar of twaalf was.'

'Fijn, nog maar zeven jaar vroeg opstaan, dus.'

Ik geef hem een por in zijn ribben en een zoen. Zijn adem is warm. Zijn lippen smaken naar de ochtend. Ik trek hem dicht naar me toe en wilde dat we nog even in bed konden blijven. Soms heb ik het gevoel dat ik me aan hem moet voorstellen als we uiteindelijk een paar minuten voor onszelf hebben.

'Hé, begin daar nou niet mee,' zegt hij.

'Waarom niet? Het schijnt dat we getrouwd zijn.'

'Echt? Wanneer is dat in godsnaam gebeurd? Ben ik echt op tijd wakker geworden om ja te zeggen?'

Ik kus hem nog eens om hem de mond te snoeren. 'Maar net.'

'Hoe dan ook, ik moet onder de douche,' gaat hij door. 'Warme nacht. Ik stink als een varken.'

'Helemaal niet.' Omdat ik in een sportschool werk, ben ik zo'n beetje een deskundige op dat vlak. 'En trouwens,' voeg ik eraan toe terwijl ik met mijn vingers over zijn rug ga, 'zelfs al was het zo, dan kon ik er heus wel tegen.'

'Jammer dat er binnen twee minuten iemand naar binnen komt stormen om te klagen dat zijn zusje de Coco Pops heeft gepikt, hè?'

Ik glimlach en geef hem nog een laatste zoen.

'Ze zullen het volgende week helemaal niet leuk vinden,' zeg ik. 'Als ze terug moeten naar saaie, gezonde dingen voor de schooldagen.'

'Nou, als jij je opwerpt als de kwaadaardige ontbijtdictator, moet je ook maar bestand zijn tegen de muiserij onder de man-
schappen.'

'Dank voor de steun.'

‘Graag gedaan. En als je straks scheidsrechttertje moet spelen, is het misschien goed om te weten dat ik de Coco Pops heb opgegeten.’ Alex springt zo snel uit bed dat mijn voet net zijn achterwerk mist.

‘Ik krijg je nog wel,’ roep ik als hij in de badkamer verdwijnt. Ik blijf nog heel even liggen om de stilte in te ademen en de warmte te voelen van de vroege ochtendzon, die door de nieuwe crème-keurige Ikea-gordijnen binnendringt, waarvoor Alex me al had gewaarschuwd. Van beneden hoor ik het geluid van ruziënde kinderen. Zoals gewoonlijk klinkt de stem van Ella het luidst.

Ik probeer het buiten te sluiten en vraag me af hoe het met Chloe gaat. Zou ze zich een beetje kunnen vermaken in Frankrijk, of zou het een te grote stap voor haar zijn? Ik heb tot dusver nog maar een paar korte berichtjes gekregen. Nog niet zo lang geleden stuurde ze voortdurend berichtjes. Maar dat was toen. Toen we nog steeds elkaars beste vriendinnen waren.

Beneden wordt ‘mama’ geroepen en dat gaat gepaard met de bijbehorende commotie. Ik zet met een zwaai mijn voeten op de grond. De laminaatvloer is al warm. Het wordt weer een warme dag. Gelukkig hebben we airconditioning in de sportschool. Ik probeer de berg wasgoed in de wasmand te negeren en ook de stapel schone kleren die over de balustrade op de overloop hangt te wachten tot er gestreken wordt. En ik probeer niet te denken aan wat mam zou zeggen als ze de troep zou zien die me in de keuken wacht. Toen Ella was geboren, heeft ze aangeboden bij ons te komen schoonmaken. Ik moest nee zeggen, ook al wist ik dat het huis het goed kon gebruiken. Ik wist namelijk ook dat ze anders nog steeds onze schoonmaakster zou zijn als Ella zestien was.

Als Alex beneden arriveert, is de ontbijtruzie opgelost en heeft Otis net de laatste Coco Pops geteld, zodat hij en Ella er precies evenveel in hun kommetje hebben.

‘Mama zegt dat je ons een doos Coco Pops moet geven,’ zegt

Otis, nog steeds verontwaardigd door het onrecht dat hem is aangedaan.

‘Klikspaan,’ zegt Alex geluidloos voordat hij Otis antwoord geeft. ‘Jij bent mij anders nog zestig dollar schuldig voor de nieuwe ruit in de kas van mevrouw Hunter, nadat je die had aangezien voor een doel, weet je nog?’

‘O, ja,’ zegt Otis.

‘Staan we dan gelijk?’ vraagt Alex.

‘Oké.’ Otis lacht en richt zijn aandacht weer op zijn Coco Pops.

Ik vloek binnensmonds als ik het geopende pak met gemalen koffie omstoot en op hetzelfde moment besef dat ik ben vergeten om brood uit de vriezer te halen voor Otis’ lunchpakketje.

Alex komt naar me toe, legt zijn handen op mijn heupen en fluistert: ‘Rustig maar. Ga zitten en eet wat; ik ruim wel even op.’ Ik glimlach naar hem en ga voor deze ene keer niet tegen hem in. Hij weet dat ik me zorgen maak om Chloe. De vakantie was zijn idee. Hij zei dat het haar goed zou doen om er even tussenuit te zijn. Hij had natuurlijk gelijk, hoewel het pijn doet om dat te moeten toegeven. Maar hij maakt zich niet zo veel zorgen om haar als ik. Niemand maakt zich zo veel zorgen om haar als ik.

Ik strooi muesli in een kommetje, haal twee sneetjes brood uit de vriezer en doe ze in het voorbijgaan in de nog warme broodrooster, en ik ga aan de keukentafel zitten.

‘Hoeveel nachtjes moet ik nog slapen, mama?’ vraagt Ella.

‘Drie,’ antwoord ik. Ze piept opgewonden. Ik heb nog nooit een kind gezien dat zo uitziet naar haar eerste schooldag. Chloe vond het heel spannend. Otis begreep er helemaal niets van. Maar Ella lijkt zich er net zo op te verheugen als op Kerstmis.

‘We zouden dit moeten filmen,’ zegt Alex. ‘Dan kunnen we dat filmpje over tien jaar voor je afspelen als je zegt dat je school haat en ’s ochtends je bed niet uit wilt komen.’

‘Waarom zou ik school haten?’ vraagt Ella.

‘Dat gebeurt niet,’ zeg ik tussen twee mondenvol muesli in. ‘Tieners kunnen alleen wel eens humeurig zijn.’

‘Net als Chloe, bedoel je?’ vraagt ze.

Ik kijk naar Alex. Chloe heeft haar best gedaan om zich in het bijzijn van Ella en Otis te gedragen als altijd. Ze heeft me laten beloven dat ik de kleintjes niet zou vertellen wat er is gebeurd. Ze wilde niet eens dat Alex het wist, hoewel ik daar niet in kon meegaan. Sommige dingen kun je niet afdoen als de humeurigheid van een tiener. Ik was hoe dan ook niet bereid tegen hem te liegen. Dat was een voorwaarde voordat ik eindelijk toegaf en ja zei op zijn huwelijksaanzoek. Dat we altijd eerlijk tegen elkaar zouden zijn. Daarom zei hij ook dat hij het geen goed idee vond dat ik zijn persoonlijke trainer bleef. Tenzij ik wilde weten wat hij allemaal eet als hij overdag op de weg zit.

‘Chloe is niet humeurig,’ zegt Alex, die naast Ella op zijn hurken gaat zitten. ‘Niet zo erg als Papa Beer toen hij ontdekte dat Goudlokje al zijn Coco Pops had opgegeten.’ Hij doet alsof hij Ella’s kommetje wil pakken. Ze gilt en giechelt als Alex haar kietelt. Ik glimlach, eet mijn muesli op en vraag me voor de zoveelste keer af waaraan ik hem heb verdiend.